

Arrest

nr. 167 339 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. GRUSLOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 oktober 2013 wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: C. (...),

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Conakry

nationaliteit: Guinee

*wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten
volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 29.10.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend op 17/08/2013.

Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens het laattijdig indienen van het verzoekschrift in. Zij stelt dat de bestreden beslissing, die dateert van 29 oktober 2013, diezelfde dag aan de verzoekende partij werd betekend, zodat het volgens haar op 29 november 2013 ingediende beroep te laat werd ingediend.

2.2. Ter terechtzitting wijst de Raad er op dat artikel 39/57, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van dertig dagen, bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De Raad dient echter op te merken dat uit het dossier blijkt dat het beroep op 28 november 2013 werd ingediend, en niet op 29 november 2013 zoals de verwerende partij verkeerdelijk voorhoudt.

Derhalve werd het beroep tijdig, namelijk op de laatste dag van de termijn van dertig dagen, ingediend en dient de exceptie te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Blijkens de bewoordingen van het tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht.

Zij betoogt onder meer:

“La motivation matérielle implique que chaque acte administratif soit porté par des motifs qui sont admissibles en droit et en fait et qui ressortent de la décision elle-même ou du dossier administratif.

Ceci implique que l'acte attaqué doit être soutenu par des éléments juridiques et factuels du dossier.

La motivation matérielle qui doit être remplie en prenant l'acte attaqué implique que cette décision est portée par des motifs qui sont corrects sur le plan factuel et sur le plan juridique.

La motivation matérielle crée alors des obligations pour l'état belge sur le plan ontologique de la prise des décisions. La motivation de la décision doit être déterminée par une application correcte du droit matériel et formel (motifs juridiques) et par les faits du dossier administratif.

La motivation matérielle façonne alors le ratio essendi de la décision.

Cf. DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst. Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Traduction libre:

«La motivation matérielle exige que chaque acte administratif doit être portée par des motifs qui sont admissibles en droit et en fait et qui ressortent de la décision elle-même, ou du dossier administratif Les motifs doivent être alors au moins connus, factuellement corrects et portants (ceci implique que les motifs doivent porter et justifier la décision).»

11.2.2. In casu la partie requérante est d'opinion que la décision attaquée viole la motivation matérielle parce que la décision impose à tort l'interdiction d'entrée d'une durée maximale de trois années à la partie requérante.

11.2.3. L'acte attaqué implique une mesure particulièrement grave, dont l'impact sur la vie de la partie requérante ne peut pas être surestimé difficilement.

Lors d'une décision comme ça, qui porte évidemment atteinte à plusieurs principes, disposition statutaires et droits fondamentaux, on peut s'attendre qu'elle est motivée d'une façon bien fondée.

En l'espèce, ce n'est pas le cas.

L'acte attaqué n'est pas soutenu par des motifs réels et juridiques, l'acte attaqué est atteint d'une façon négligente et déraisonnable et viole le principe de sécurité juridique.

4. L'article 74/11 de la loi des étrangers n'implique pas une obligation selon laquelle une interdiction d'entrée de maximale trois ans est donnée automatiquement à la partie requérante.

L'article 74/1 de la loi des étrangers fournit seulement la possibilité pour la partie adverse de donner une interdiction d'entrée et n'oblige pas la partie adverse de donner cette interdiction effectivement et à tout moment.

En se référant seulement à cette possibilité la partie adverse ne précise par aucun moyen pourquoi et elle d'opinion qu'elle doit prendre une telle décision avec un tel impact.

La référence à l'article 74/1, § 11, 2 de la loi des étrangers est incorrecte.

La décision est accompagnée d'une interdiction de plus de trois ans parce que la partie requérante n'a pas satisfait à l'obligation de retour. On ne précise nulle part pourquoi on a choisi pour le délai maximum de trois ans.

L'interdiction d'entrée est d'un délai maximum de trois ans ce qui implique que l'article 74/11 § 1 ne donne pas la possibilité de donner une interdiction d'entrée de plus de trois ans mais donne la possibilité de donner une interdiction d'entrée d'un délai plus court. C'est juste pour ce délai concret que la partie adverse doit motiver et qu'on doit faire une recherche à fond.

La partie adverse essaie de se défendre en se référant au fait qu'elle dispose d'une compétence discrétionnaire.

La partie requérante ne conteste pas cette compétence discrétionnaire, au contraire, cette constatation est une partie intégrante du point de vue juridique de la partie requérante.

Le simple fait qu'il s'agit d'une compétence discrétionnaire et ne pas d'une compétence obligatoire, fait que la partie adverse doit motiver pourquoi elle opte pour un délai maximum de trois ans et pourquoi elle n'opte pas pour un délai plus court de deux ans ou un an.

Si la partie adverse ne disposerait pas d'une compétence discrétionnaire - comme la partie adverse indique elle-même - et si la loi imposerait toujours une interdiction d'entrée de trois ans (parce qu'on ne donne pas effet à tous les ordres de quitter le territoire passés) il n'y aurait pas un problème de motivation. Dans ce cas, la partie adverse serait liée par la loi et elle ne devrait pas motiver ses décisions.

Vu que la partie adverse indique elle-même de disposer d'une compétence discrétionnaire large, elle indique elle-même de devoir rencontrer des exigences de justification strictes.

En effet: plus grande la compétence discrétionnaire de la partie adverse, plus stricte qui est l'exigence de justification. L'ampleur de l'exigence de justification est proportionnel à l'ampleur de la compétence discrétionnaire de la partie adverse.

In casu la compétence discrétionnaire est large: la partie adverse a la possibilité de se varier entre 0 et 3 ans. Il s'agit alors d'une marge drastique et énorme.

La partie adverse a donc la possibilité d'opter pour un délai maximal de trois ans (ce qui n'est pas contesté) mais elle doit motiver pourquoi elle opte pour ce délai. La partie adverse ne peut pas prétendre que le délai maximum de trois ans résulte automatiquement de la loi, pour après se cacher derrière sa compétence discrétionnaire, compétence discrétionnaire qui demande alors une justification.

Cfr. in casu OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

(...)-

184. Wanneer blijkt dat de overheid op grond van een gebonden bevoegdheid niet anders kon dan die bepaalde beslissing nemen, zal het middel van de schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen als niet nuttig van de hand worden gewezen (131). De betrokkene heeft in dit geval immers geen belang bij een vernietiging wegens een schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ook zonder deze schending het resultaat hetzelfde zou zijn, ni. inhoudelijk dezelfde beslissing.

185. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (132). De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt (133). Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (134). Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel (135).

In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur (1:36).

Alleen wanneer de overheid zich aansluit bij de wettelijk vereiste voorafgaande adviezen kan een summiere motivering, waarin de overheid zich hierbij aansluit volstaan (137), indien uiteraard het advies zelf afdoende gemotiveerd is en aan de betrokkene ter kennis wordt gebracht (138).

11.2.5. Vu que la partie requérante indique elle-même de disposer d'une compétence discrétionnaire de donner une interdiction d'entrée avec un délai entre 0 et 36 mois, elle doit motiver pourquoi elle a opté pour le délai maximum de 3 ans et pourquoi elle n'opte pas pour un délai plus court.

En déterminant le délai de l'interdiction d'entrée, la partie adverse doit tenir compte du critère de proportionnalité. Le délai de l'interdiction d'entrée doit être déterminé sur la base des circonstances pertinentes de l'affaire. En plus, le délai de l'interdiction d'entrée doit être en proportion au but ou au motif de l'interdiction d'entrée.

In casu, la partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances pertinentes et la partie adverse n'a pas appliqué le critère de proportionnalité en ce qui concerne le but et les raisons de l'interdiction d'entrée.

En ce qui concerne l'interdiction d'entrée on doit - strictement - adopter une violation de la motivation formelle.

In casu la partie requérante se réfère à un arrêt récent n° 92 111 du. 27 novembre 2012.

(...)

Ici, votre Conseil était d'opinion que la partie adverse a agi d'une façon déraisonnable en donnant un délai de trois ans sans aucune recherche et sans aucune motivation de la situation spécifique. Ici une violation de la motivation formelle a été retenue.

11.2.6. En plus, la partie requérante se réfère à un arrêt encore plus récent de votre Conseil du 6 novembre 2013 (RvV 131.489 / II) dans lequel votre Conseil stipule:

"De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissingen wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, vindt de Raad in de vierde en vijfde bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevoloen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissingen houdende een inreisverbod betreft. daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11. §1. eerste lid van de vreemdelingenwet. " (eigen onderlijning)

II.2.7. Il est alors imprudent et déraisonnable que la partie adverse donne une interdiction d'entrée d'un délai maximum de trois ans à la partie requérante sans aucune recherche et sans aucune motivation.

II.2.8. Le deuxième moyen est grave et bien-fondé."

3.2. De verwerende partij laat in haar nota met opmerkingen na om in te gaan op de aangevoerde middelen en beperkt zich tot de hoger besproken exceptie van laattijdigheid.

3.3. De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat ten tijde van het nemen van de beslissing luidt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Zij stelt dat onder meer dat enige motivering over de duur van het inreisverbod ontbreekt, namelijk dat niet wordt gemotiveerd waarom voor de maximale duur van drie jaar wordt geopteerd, en dat evenmin overeenkomstig artikel 74/11 van de vreemdelingenwet rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar dossier.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat verzoekende partij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan nu zij geen gevolg heeft gegeven aan het aan haar op 17 augustus 2013 betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt hierbij verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Dit is correct en vindt steun in het administratief dossier. Voorts wordt er een inreisverbod gegeven met de maximale duur van drie jaren. Nergens wordt uiteengezet waarom aan de verzoekende partij een inreisverbod voor de maximale duur van drie jaar wordt opgelegd in uitvoering van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Evenwel impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nrs 225.871 en 225.872). Het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet vereist dat de verwerende partij bij het nemen van een inreisverbod rekening houdt met de specifieke omstandigheden van de zaak, wat in casu ontbreekt (RvS 26 juni 2013, nr.227. 898; RvS 26 juni 2013, nr.227. 900). Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).*

In casu stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing wel wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt gegeven maar niets wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod gegeven aan verzoekende partij en niets wordt gesteld betreffende de specifieke omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de

maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, blijkt noch in de beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de motiveringsplicht wordt aangenomen, daar de verwerende partij niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en de stelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan nu geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De grief die stelt dat zonder enige afdoende motivering de maximale duur van het inreisverbod bepaalt op drie jaar, is terecht.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet in samenlezing met de formele motiveringsplicht is geschonden. In die mate is het middel gegrond en dienen de overige onderdelen en het eerste middel niet te worden beantwoord nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN